

INFÖR

HEMBYGDSDAGEN

den 20 juni erinra vi oss Jakob Tegengrens dikt

Hembygden:

*Hembygd med slätter vida,
hagar med duvkullssnö
åar, som blanka glida,
åkrar med rågax strida,
ängar med slaget hö*

*er mina blickar smeka,
fyllda av kärlek öm.
Barndomens minnen veka
fladdra kring er och leka
ljuvt i vaka och dröm.*

*Här har mitt liv förrunnit
här jag min glädje haft,
och när sorgen mig hunnit,
högre min kärlek brunnit,
skänkt mig förnyad kraft.*

*Ständigt skall solbegjuten,
hembygd, för mig du stå.
Men när min kraft är bruten,
skall i din famn jag sluten
vilan och friden nå.*

K U S T B O N

Organ för Estlandssvenskarna i Sverige.
Utgiven av Svenska Odlingens Vänner bland
estlandssvenskar i Sverige.

Ansvarig utgivare: *Manfred Nyman.*

Redaktör: *Edvin Lagman.*

Red.-sekr.: *Rita Rosen.*

Red.-kommitté: *Viktor Aman, Lars Broman, Ger-
hard Hafström, Anton Vesterberg.*

Red. och Exp.: Tunnelgatan 23, 3 tr., Stockholm,
tel. 11 35 00, 11 57 21, 11 57 22.

Kustbons postgiro: 19 72 07.

Utkommer 1948 med sex nummer.

Prenumerationspris 1948 3 kr.

Annonspris: 1/1 200:—, 1/2 115:—, 1/4 60:—,
1/8 35:—

Förlovnings- och vigselannonser 5 kr.

Dödsannonser 15 kr.

Härnösand 1948. Härnösands Boktryckeri Aktiebolag

Estniska öden

I Sovjet-Estland hade — enligt "Izvestija" — den 19 april mönstergilla lantarbetare samman kallats till kongress i Reval. Av artikeln framgår, att den förutvarande bondeklassen undertryckes mer och mer och att i dess ställe träder ett nytt skikt — den mönstergille lantarbetaren av kolchosbondetyp.

En artikel i "Rahva Hääl" bär vittne om att kolchossystemet håller på att införas. Det heter bl. a.: "Särskilt den tillströmning till kolchoserna, vilken är utmärkande för landsbygden, framkallar hat och raseri hos kulakerna. Dessa veta mer än väl, vad bildandet av kolchoser betyder för dem. De veta, att med kolchosernas uppkomst förlora de sina sista stödjepunkter i byarna. — Man kan utan överdrift säga, att en framgång för kollektiviseringen och femårsplanens omsättning i verkligheten under fyra år trängande på kalla åtgärder från partiets och rådsorganisationernas sida för att kringskära kulakböndernas ekonomiska makt för att övertaga det politiska inflytandet och fullfölja isoleringen av kulakerna. EKBP (Estlands Kommunistiska Parti) har givit sina partiorganisationer ett klart parti-program för ett framgångsrikt utträngande av kulakbönderna ur jordbruket. En rad organ har följt detta beslut. I kommunen Abja ha av 54 registrerade anställda på gårdar 27 personer under loppet av en mycket kort tid övergått till sovhosor eller kolchoser. En del av dessa ha blivit kolchosordförande. Som ett resultat av partiorganens verksamhet ha kulaker i flera kommuner och byråd avslöjats. Den vaksamhet, som partiorganisationen i Karula socken visat, har avslöjat kulaken Kevvas manipulationer inom lantushållsföreningen, i vars styrelse han lyckats nästla sig in och vars förre ordförande han fått under sitt inflytande. Flera exempel kunna anföras, hur det arbetande folket självt avslöjar

DU HEMMETS JORD . . .

Väster om den lilla staden Baltischport ligger den idylliska ögruppen Rågöarna. Brant resa sig öarna ur havet i norr för att sedan så småningom sjunka mot söder.

Närmast Baltischport ligger Lilla Rågö (Äusträi) med sina två byar: Lillbyn och Storbyn. Lill-

gråbaronerna, vilka olagligt utnyttja icke registrerad arbetskraft och vilka med all makt och alla medel söka undgå att hamna på svarta listan och sålunda slippa att betala höjd lantbruksskatt m. m. sådant."

Detta citat tycks innebära, att den gamla estniska bondeklassen nu har kommit in i den period i sin historia, vilken kan betecknas som den sista före dess undergång.

*

Enligt uppgifter i "Välis-Eesti" har den tredje amerikanska transporten av "displaced persons" från tyska läger ankommit till Melbourne ombord på ångaren "General W. M. Black". Bland dessa personer fanns 112 ester, bland dem prof. Ööpik. Under överresan hade esterna bl. a. sammanställt ett minnesalbum samt bildat en sångkör, vilken rörde de i hamnen mötande esterna till tårar. En dag senare anlände en ny transport med "Misri", som går under egyptisk flagg. I denna grupp funnos 140 ester. Den första transporten har nu sysselsatts inom sockerrörsodlingen och den andra fortsatte nästan omedelbart till Sidney, där den väntades av personer, som ansvarade för dess medlemmar. I Melbourne finns f. n. omkr. 100 ester. Flera äro spridda på landsbygden runt omkring. Det torde nog dröja något innan dessa kunna sammansluta sig och idka sällskapsliv.

*

Den 2 maj i år avled i Hannover översteprästen Jakob Mutt, vilken var metropolitens ställföreträdare i den brittiska zonen. Den bortgångne var i det fria Estland prost för Wiks krets och kyrkoherde i Hapsals apostoliska församling. Metropolitens förlänade honom i landsflykten biskopsmitran, vilken i Estland tidigare innehaft endast av översteprästen Nikolaj Päts.

Bland svenskbybor i Canada

av Carina Lindgren

Det är nu snart tjugo år sedan den svenska folkspilran i Gammal-svenskby i södra Ryssland började den långa resan mot norr. Några stannade i Sverige, andra drogo vidare över havet.

Mil efter mil sträcker sig den kanadensiska prärien med vajande gula vetefält och gröna betesmarker på en yta som är så platt att man känner sig föranlåten att betvivla att jorden verkligen är rund. När solen sjunker i fjärran bakom horisontens linjalraka linje ger prärien en illusion av hav om man bortser från de obefintliga reflexerna på vattenytan. Härute är farmarnas förlovade land, här lever man för och av vad jorden ger, och här är morgondagens väderleksutsikter betydligt viktigare än senaste nytt från den politiska arenan.

I detta väldiga nybygggarrike träffar man många människor med underliga öden och äventyr bakom sig, folk som av olika skäl lämnat fäderne-

byn är en fiskarby. Redan tidigt på morgnarna är här liv och rörelse, då fiskebåtarna återvända med sin fångst, lockande med sig svärmar av havsmåsar. På öns motsatta strand ligger Storbyn. Jordmånen är här god, och de rödmålade stugorna lysa mot den lummiga grönskan. Här låg även hembygdmuseet, den gamla Ippgården, ett mål för många turister. Från stranden går blicken över det smala sundet till Stora Rågö (Västr-äi). Byarna här äro tre: Storbyn, Bisagid och Äsbyn. I sundet mellan de två största öarna ligga småöarna Bjärgränne, Kappa och de tre Grännaua, ett kärt tillhåll för många sjöfåglar.

Det går mot vår. Istäcket börjar lätta kring stränderna, längre ut ser man redan öppet vatten och i fjärran höres alfågeln's a-auli, a-auli.

Dag lägges till dag, snart börja knopparna på träden svälla och det grå vinterlandskapet står åter i lummig grönska. Den rika floran breder sitt mjuka, färgrika lapptäcke över ängar, moar och hedar. Rågöbon älskar dessa sina öar, där han sett dagens ljus, där han levat och strävat i en ofta hård kamp mot naturens makter. Han älskar den öppna heden, han älskar havet, som låter hans blick vandra bort i fjärran. Vart ställde han sina steg på lediga stunder om inte till klinten i norr. Måhända sände han härifrån i tankarna en hälsning till landet bortom havet, det land som han inte kunde se men som han visste låg där bortom det blå töcknet.

Nu står han på motsatta sidan av Östersjön i sitt nya hemland, och när han nu vandrar de gamla välkända stigarna gör han det blott i minnet.

I. P.

bygden och rest över oceanen för att bryta sig en ny bana. Mitt ute på slätten i provinsen Manitoba, inte långt från staden Winnipeg, i det lilla samhället Meadows, lever en skara människor med en historia, värd att berättas många gånger om — svenskbyborna! För sexton år sedan startade de med tomma men arbetsvilliga händer, och nu står de inför resultatet, en mönsterfarm av väldiga dimensioner som om sex år är helt deras egen. Sju familjer består kolonien av, och själen i det hela är Peter Hoas, en kraftkarl med seniga nävar, som vet hur plogen ska skötas, och en hjärna som under årens lopp klokt balanserat debet och kredit, och som tack vare vishet och sunt förnuft fört den lilla kolonien till dess nuvarande välstånd. Nu sitter alla familjer i egna hus på ett uppodlat område av 3750 acres och äger sammanlagt omkring 200 nötkreatur, tjugo hästar, trehundra grisar och tusen höns. Och som sagt, om knappa sex år har de fullbordat det köpekontrakt, som år 1932 slöts med Canadian Pacific, och jorden är deras egen.

*

Men låt oss börja från början och gå tillbaka till ryska revolutionen. Svenskbyborna levde i en liten by i södra Ukraina och livnärde sig gott på sina små jordbruk.

— Vi klarade oss bra under tsartiden, berättar Peter Hoas, men i och med att revolutionen kom miste vi allt. Vi skulle arbeta för staten, de tog ifrån oss våra hästar och kor, och vad staten inte tog, stal alla de rövarband som härjade och brände i byarna. Alla i vår by ville ge sig iväg, och vi beslöt oss för att försöka komma till Sverige. Och tack vare Svenska Röda Korset kom vi iväg — efter två år. Sovjetregeringen ville inte släppa oss, men tack vare envisa påtryckningar från svensk sida lyckades vi äntligen.

Och så hände det sig att hela kolonien — 884 personer — någon gång år 1929 landsteg i Sverige. De flesta slog sig ner där för gott, men en liten tapper skara på åttio människor ville vidare ut, till Canada, som de hört talas om som de stora möjligheternas land för jordbrukare, och där många hade släktingar. Inte ett öre hade de emellertid, och ingen visste hur de skulle komma dit. Men så dök där upp en man, en svensk, John Hoglund, som tillhörde Canadian Pacific Railway, och genom honom fick de åttio resa över på kredit. De skingrades och fick arbete på olika platser. Peter Hoas och hans familj arbetade första året på en farm uppe i Alberta. Men så en vacker dag såg de i tidningen, att farmen i Meadows var till salu. — Här har vi vår chans tänkte de, sände upp två man till Winnipeg för att underhandla med Canadian Pacific, som hade stora intressen i jorden, och saken var klar! Första året

"Fälten nå längre än ögat kan se".

fick de arrendera farmen för att visa, vad de dög till, och nästa år, 1932, gjordes köpekontraktet upp.

Mycket var det inte att titta på när familjerna Malmas, Hoas och Norberg först anlände med hustrur, barn och ett sparsamt bohag — väldiga till stora delar obrukade fält och några gamla maskiner och bostadshus. De hade att börja från början. Nio man var de att arbeta på fälten och med hästar och omoderna redskap som hjälp gick det inte fort. Nu har de för länge sedan sålt hästarna och köpt traktorer, och nu använder de sina egna bilar, för att komma fram och tillbaka mellan fält och hus vid middagsdags. Men många lättjans dagar har ingen av dem sett — när de inte hade åker och äng och kreatur att tänka på måste de se till att få hyggliga bostäder, bygga ladugårdar och hönshus. Fyra stora ladugårdar med alla upptänkliga moderniteter har de byggt och varje familj har ett prydligt, vitrappat hus med gott om utrymme för de talrika barnen. En generation har redan vuxit upp, och f. n. finns det omkring tjugo linhåriga ungar mellan ett och femton år i kolonien.

*

Jag kom ut till svenskbyborna i brådaste skördetid, när det arbetades långt in på sena kvällen med elljus på traktorerna, och jag träffade dem alla, från kolonins äldsta, 71-åriga fru Margareta Malmas, till ungherrarna Emil och Alfred på två respektive tre och ett halvt år. De sistnämnda föredrog dock till en början att antingen tiga eller tala gammalsvenska, vilket är ett språk som jag gett upp försöken att förstå. Svenskbyborna är förresten ett språkkunnigt släkte. Ryska hade de från Ukraina, där de också lärde sig tyska, gammalsvenska talade de sinsemellan, och rikssvenska lärde de sig i Sverige — och som femte språk kommer engelska.

— Vi talar alltid antingen svenska eller gammalsvenska härhemma för barnens skull, säger fru Katrina Hoas, för så fort de kommer i skolan

börjar de tala engelska och glömmer lätt bort sitt modersmål. Men det vill vi hålla i helgd här, och vi kommer alltid att vara svenskar i själen, även om vi älskar vårt nya fosterland. Våra barn är konfirmerade på svenska, och en gång i månaden kommer vår svenske präst ut från Winnipeg och håller gudstjänst.

Peter Hoas tar mig med i bilen ut på ägorna. Det händer inte så ofta i Sverige att man skumpar rakt ut på åker och äng med bil, men i Canada måste man. Fälten når längre än ögat kan se. Det är med berättigad stolthet Peter Hoas visar med handen och säger: Detta är vårt. De gula kärvarna ser ut som prickar på fälten i fjärran, och till höger har vi ett stort område svartjord — svartare än Ukrainas! Sista skörden inbringade 40.000 dollars. Mest odlas vete, men också korn, havre och lin. Kring bostäderna odlar de också något annat, som de är mycket stolta över, nämligen träd. Inte en buske fanns det på slätten, när de kom, de planterade alltsammans, och nu har de både träd och häckar som snabbt växer högre år från år.

Alla är släkt med varann på något sätt, en Hoas är gift med en Malmas, och en Malmas är gift med en Norberg. De har vuxit upp tillsammans, deras väggar är fullhända med fotografier från stora familjetilldragelser, barndop, konfirmationer och bröllop, och jag tror det vore något för en släktsforskare att skriva de familjernas historia.

Det är sunda, ärbara och gudfruktiga människor, dessa svenskbybor. Mycket arbete och ingen vila har de haft i sina dar, men de är så fast rotade vid jorden, att ingenting skulle kunna dra dem därifrån. Visst har några av ungdomarna "gått till stan", men stan fördärvar människorna, som gamla fru Hoas säger på sitt eftertänksamma sätt, och de flesta stannar hemma och hjälper till på gården. Det är sällan man träffar en skara människor, som så fast hållit samman under goda och dåliga tider, och det är gott att se, hur väl svensktalande farmare fyller sin plats i främmande land — när de bara finner den rätta.

(*"Allsvensk Samling"*).

Av estlandssvenskar avlagda examina

Allt flera estlandssvenska ungdomar nå fram till målet för sina studier. Under höstterminen och första hälften av vårterminen ha följande examina avlagts av estlandssvenskar:

Kaptensexamen vid Navigationsskolan i Stockholm av Leopold Seman och Eduard Zeisig från Nuckö samt Einar Vesterby och Ingvar Vesterby från Rikull. Ingenjörsexamen vid Stockholms Tekniska Institut av Lars Slät från Ormsö samt Bruno Strandberg och Karl Nilsson från Reval. Vid Röda Korsets Sjuksköterskeskola ha Otilia Gjärdman från Nuckö och Maria Lindström från Ormsö utexaminerats såsom rödakorsssystrar. Ruth Rosen från Reval har vid Stockholms Samgymnasium avlagt studentexamen.

T V Å E S T N I S K A D I K T E R

Vandrarens aftonsång

av

ERNST ENNO.

Jag vandrar på vägen, som ändlös och grå
till gulnande rågfält sig sällar.
Jag vandrar på vägen, den ändlösa grå,
som barn ren jag älskade vägarna gå.
De sjunga i sena kvällar.

Som barn ren jag älskade vägarna gå
och lyssna till vägarnas röster.
Som barn ren jag älskade vandra dem så.
Jag sjöng, så att tiden glömde att gå
och stod stilla i väster och öster.

Jag vandrar på vägen, som ändlös och grå
till gulnande rågfält sig sällar.
Jag vandrar på vägen, ändlös och grå,
och vägens sånger med vindarna gå
i förtrollade, sena kvällar.

Nocturne

av

KERSTI MERILAAS.

I molnets famn låg himlen tryckt,
och ned föll kvällens dimma.
Och nattens fågel tog sin flykt
till skogens fjärran strimma.

En väg går bort i skymning våt.
Ur mjuka silverfåror
på sjön hörs skrattet från en båt,
som drivs av sälla åror.

Jag ville vara nattens sång
i skogens tysta dimma,
det fjärran, fjärran ekots gång
i stjärnebältets strimma.

(Svensk översättning av E. Lagman).

S. O. V:s årsmöte och hembygdsgdag

Föreningen Svenska Odlingens Vänner bland estlandssvenskar i Sverige håller årsmöte med hembygdsgdag å Godtemplargården Tollare, Klin-ten, söndagen den 20 juni d. å.

P R O G R A M:

- Kl. 10.30 Årsmöte för föreningens medlemmar.
„ 12.15 Lunch.
„ 14.00 Hälsningsanförande av föreningens ordförande. Unison sång.
„ 14.15 Festtal av prostén Hj. Pöhl. ”Estlandssvenskarnas kulturkamp genom tiderna”.
Deklamation.
Hälsningar.
Unison sång.
Ringlekar.
„ 16.45 Officiell avslutning.

De som så önska kunna stanna kvar och fortsätta samvaron.

Avresa från Stockholm sker lämpligen med båt från Slussen kl. 8.15 och 11.00. Färden varar något över en timme. Pris enkel resa 1:10. Avstigning vid Tollare brygga. Återresa omkring kl. 17.00 och 19.00.

Dessutom avgå varje kvart bussar från Borgmästargatan (Björknäsbussarna). Hållplats Björknäs, varifrån det är cirka 2 km. härlig promenadväg till Tollare. Cirka 1 mils cykelfärd från Stockholm.

Lunchen betingar ett pris av kr. 3:—, betjäningavgiften frivillig. Konditoriserivering hela dagen.

Medtag ransoneringskort.

Hjärtligt välkomna!

Svenska Odlingens Vänner.

Till läsekretsen

Tidningen ”Kustbon” har under det gångna verksamhetsåret liksom tidigare utkommit med ett nummer varannan månad. Särskilt beträffande de sista numren har emellertid en stor fördröjning varit ofrånkomlig på grund av brist på bidrag. Styrelsen och tidningens redaktion kan endast med beklagande konstatera detta förhållande. Läsekretsen har givit oförtydbara uttryck åt sitt intresse för ”Kustbons” fortsatta bestånd, och därför känns det dubbelt svårt för redaktionen att nödgas meddela sina farhågor, att tidningens existens under 1949 måste underkastas tvivel.

Styrelsen hoppas dock, att det intresse som visas tidningen även skall yttra sig i aktivt arbete för densammans fortbestånd och riktar därför en trågen vädjan till läsekretsen att i mån av tid och förmåga inkomma med bidrag. Dessa böra givetvis hänföra sig till områden, som på något sätt beröra eller i övrigt intressera estlandssvenskarna samt stå på den nivå, som tidningen söker hålla. Beträffande bidragens art vill redaktionen främst förorda skildringar eller beskrivningar av historiskt och kulturhistoriskt värde från de gamla svenskbygderna, dessutom brev och bilder från estlandssvenskar bosatta i olika landsändar här i Sverige.

Tidningen ”Kustbons” värde som förmedlande och sammanhållande länk mellan estlandssvenskarna i Sverige kan ej nog betonas. Därför vill redaktionen ge uttryck åt sin bestämda förhoppning, att farhågorna beträffande tidningens existens icke måtte besannas. Denna förhoppning är knuten till en uppmaning till alla, som förstå tidningens värde och uppgift, att var i sin stad göra sitt bästa för att bättra det som brister.

Estlandssvenskarnas Förening 10 år

Estlandssvenskarnas Förening i Stockholm, som vid årsskiftet räknade 457 medlemmar, högtidlig höll den 20 mars sin tioårsdag. Högtidligheten, som hölls i Göta Källares festsal, hade samlat över 400 personer. Bland de närvarande märkte man också minister Rei med maka.

Föreningens ordförande Lars Gren hälsade de församlade välkomna och lämnade en kort redogörelse för de gångna årens verksamhet, varav bl. a. framgick, att föreningen höll sitt första möte i Eriksdalssalen, Ringvägen 86, den 19 februari 1938. Närvarande voro vid detta tillfälle 27 estlandssvenskar. Vid mötet beslöts bildandet av Estlandssvenskarnas Förening och tillsattes en kommitté, som fick i uppdrag att utarbeta förslag till stadgar.

Vid föreningens konstituerande möte den 19 mars i Dalaföreningens lokaler, Klara Södra Kyrkogata 11, godkändes kommitténs förslag till stadgar och valdes kommittén till föreningens första styrelse. Denna fick följande sammansättning: Lars Gren, ordf., Bernhard Paulsson, sekr., Paul Westerman, kassör, Johan Gren, v. ordf., och Fridolf Isberg, vice sekr. Till föreningens revisorer valdes Gösta Eriksson och Hans Appelblom.

Första paragrafen i föreningens stadgar fick följande lydelse: Föreningens ändamål är att samla i Stockholm med omnejd boende estlandssvenskar för att upprätthålla god sammanhållning, idka kulturell verksamhet och försöka bevara det bästa av hembygdens traditioner samt intimt samarbeta med svenskarna i Estland. Före-

ningens medlemsantal växte snabbt, och man blev därför nödsakad att se sig om efter större samskvämslokaler. Från Dalaföreningens lokaler flyttade föreningen till Minervasalen, därifrån till Attiksalen och nu senast till Medborgarhusets lilla hörsal och Göta Källares festsal.

Föreningens styrelse har f. n. följande sammansättning: Lars Gren, ordf., Gösta Eriksson, sekr., Ingeborg Sergo, v. sekr., Elvine Malvik, kassör och Johan Fält.

Efter invigningen av föreningens standar — en gåva från familjen Anders och Ingeborg Lilja — sjöngs Modersmålets sång. Högtidstalet hölls av föreningens hedersledamot kontraktsprosten Hjalmar Pöhl. Man lyssnade andäktigt till de kärnfulla orden. Man förstod dem, man greps av dem — det var en röst ur de egna leden. I en analys av värdenas rangordning räknade prostén Pöhl upp namnen på de fem ormsöbönder — Lars Lindström, Hans Solros, Johan Renberg, Anders Winkvist och Adam Jerikas — som 1861 i en liten fiskebåt korsade Östersjön för att inför Karl XV hävda rätten till frihet. Dessa voro de första estlandssvenska flyktingarna. De vågade aldrig återvända utan blevo i stället goda medborgare i moderlandet — ett dagsaktuellt förhållande för alla estlandssvenskar, slutade talaren.

Efter hyllningsadresser och blommor till styrelseledamöterna och deras fruar samt till enskilda initiativtagare, framfördes sång av Margareta Kjellberg samt kvartetten Synkopen. Svenska Odlingens Vänner hälsade jubilarer med följande telegram: På 10-årsdagen önskas Estlandssvenskarnas Förening all framgång i sin verksamhet.

Den stämmingsfulla samvaron avslutades med Du gamla, Du fria.

Närvarande.

S. O. V.-sankväm på Timmermansgården

S. O. V. hade lördagen den 24 april anordnat sankväm för sina medlemmar i Timmermansgårdens utomordentligt trevliga lokaler. Ett hundratal deltagare hade infunnit sig. Programmet upptog föredrag av fil. dr Walter Fevrell, violinmusik av folkskollärare Jonas Jonsson, deklamation av fil. stud. Olov Lindström och sång till gitarr av fil. mag. Edvin Lagman.

Lektor Fevrell talade om den moderna människan inför samtidens krav. Han gav en rad intressanta synpunkter på de faktorer, som inverka på såväl folkets som individens inre danning. Särskilt lärorikt var det att få del av föredragshållarens framställning av rasinlagens inverkan på folkkaraktären samt av de biologiska och sociala faktorernas inbördes förhållande ur uppfostringssynpunkt. Det lärda men på samma gång lättfattliga och spirituella sätt, på vilket föredraget framfördes, vittnade om talarens vana att uppträda inför åhörare i alla samhällsställningar.

Efter föredraget serverades té och sedan följde de musikaliska inslagen samt uppläsningen av dikter. Magister Jonsson uppträdde för första gången i estlandssvenskarnas krets med några väl valda musikstycken, av vilka väl "Säterjäntans söndag" var det mest uppskattade.

S. O. V:s styrelse har med glädje kunnat fastslå, att denna form för samvaro uppskattas av föreningens medlemmar och övriga både estlandssvenskar och rikssvenskar, som infunnit sig.

En glad dag på Kustbohemmet var det, då fröken Österblom, dotter till missionären John Österblom, reste ut till åldringarna med filmapparat och filmer för att ordna en föreläsning. Det var mycket kärt och välbekant, som de gamla fingo återse. En film om fröken Österbloms överresa från Stockholm till Reval och Hapsal på 1930-talet förde tillbaka till de gamla historiska städernas smala gator och gemytliga vinklar och vrår. Vidare fick man se glimtar från de olika byarna på Ormsö, vackra bilder av gårdarna, både äldre och nyare, och många välbekanta ansikten.

De gamla voro verkligen glada över detta trevliga avbrott i vardagslivet på hemmet.

På kryss med 'Fylgia'

Den 20 nov. förra året vände kryssaren "Fylgia" stäven ut mot Nordsjön. Vinga fyr försvann bakom horisonten och framför oss låg vida vatten. Nordsjön tog emot oss med fräsande vågkammor, som ryckte och slet i Fylgias pansarskrov. De mest oerfarna av oss måste lämna havsguden hans tribut, och det var inte litet han krävde. Bleka om nosen kröp den ene efter den andre under däck. Men sedan vi blivit vana vid och kommit in i rullningarnas rytm, kryade de flesta av oss snart på sig, och när vi äntligen ankrade på Falmouths redd var de flesta pojkarna pigga på att få komma i land. Det fanns naturligtvis en hel del nytt att se, men allting föreföll att vara ganska dyrt och därtill även ransonerat, t. o. m. gotterna. Vi blev bjudna på bio, där man kom och gick efter behag, och det var tillåtet att röka i biograflokalen.

Från England styrde vi ned mot Gibraltar. Vi fick full storm på Biscaya och Fylgia rullade kraftigt genom mäktiga dyningar. Den 8 dec. passerade vi Gibraltar sund och kom in i det sagolikt blå Medelhavet. Sol och ljumma vindar smekte våra garvade kinder, pälsar, kavajer och tröjor åkte av, och halvnakna låg vi på däck och gonade oss. Senare skulle vi emellertid få erfara, att även Medelhavet har ett annat ansikte. Vi besökte hamnar i Nordafrika och den ena var den andra lik. Trasiga och smutsiga ungar krälade omkring oss och tiggde. Snatteri- och ficktjuvsexperter fanns det gott om och man fick ständigt vara på sin vakt. Baksluga araber smög omkring i de mörka, smala gränderna och när som helst kunde en kniv blixtra till och borra sig in i ryggen på den oförsiktige. Inte så litet spännande för äventyrslystna pojkar.

Från Afrika seglade vi till Toulon i södra Frankrike. Det var en vacker stad med gott vin och vackra flickor. Fransmännen är gemytliga och tillmötesgående och fastän man inte förstod ett dugg av språket, kunde man göra sig förstådd ändå. Det var bara att gestikulera och grimasera, så klarade man sig. Julafton seglade vi in i Gulf de Juans hamn, där vi låg över jul och nyår. Övningarna inställdes, logementen smyckades efter bästa förmåga och själv drog man på sig sin söndagsgåbortkostym. Vi bänka- de oss kring festligt prydda julbord, dignande av frukt och julmat. Stämningen var god. Fartygschefen gick omkring och önskade befäl och besättning god jul. I hemlighet sökte sig tanken över vida land och vatten hem till kära anförvanter och vänner.

Efter helgen fick vi gå i land, och myndigheterna anordnade bussutflykter för oss längs Rivieran. Vi besökte bl. a. Cannes, Nizza och Monte Carlo. Fransmännens älskvärdhet tilltalade oss synnerligen, och vi skildes från dem med saknad. Efter ett kort besök i Ajaccio på Korsika stäva-

de vi ut mot Malta. Det var den mest underbara delen av vår resa. Medelhavet låg som en spegel, och en färgsprakande soluppgång rullades upp då Maltas konturer började skönjas i fjärran.

Ön bar fruktansvärda spår efter det senaste världskriget och verkade trist och grå. Heta vindar från Afrika sveper ständigt in över ön och sopar bort växtligheten. Befolkningen föreföll att vara väl kunnig i hemslöjd, och våra pojkar försåg sig med vackra hemslöjdsalster. En het dust utkämpades på Malta mellan Fylgias rod- darlag och den engelska medelhavsflottans man- nar. Här visade våra gossar fina takter och seg- rade överlägset.

Den 17 januari lämnade vi Malta bakom oss, ty vi skulle nu ut ur Medelhavet. Resan mellan Malta och Gibraltar skall sent glömmas. Det blåste upp till full orkan. Jag gick som signal- vakt på bryggan c:a 15 m. över havsytan, men vågorna vräkte över, så att vi blev dyblöta. På morgonen, när samtliga fått liv, var alla rum- men genomsura. Manskapets tvättrum liknade en bassäng. En dag försenade nådde vi Gibraltar, där vi låg kvar, tills orkanen bedarrat och den värsta dyningen lagt sig.

Gibraltar är bara en befäst klippa. Från dess höjder kan man se in över Spanien. Även här fanns gott om vackra hemslöjdsalster, som locka- de till köp, men plånboken var så tunn, så tunn.

Den 29 januari lättade vi ankar och styrde mot ekvatorn. På dagarna hade vi regelbundna övningar och på kvällarna fördrevs tiden med sång och musik. Den 4 februari anlöpte vi sta- den Freetown, som ligger c:a 8° N om ekvatorn. Det var en helsvart stad. Blekansikten var säll- synta. En härlig milslång badstrand låg strax utanför staden. Där kunde man antingen löga sin lekamen i Atlantens salta bölja eller dåsa un- der vajande palmer. Söta negerflickor försåg sina vita gäster med härliga bananer. Allt var fröjd och gamman. Men säg den lycka, som va- rar beständigt! Fylgia hissade ankar, och vi pas- serade snart ekvatorn. Nästan samtliga fick ge- nomgå det sedvanliga dopet. Att bli insmord med kimrök, upplöst i smetig olja är ingen sine- kur. Efter en halv dags intensiv skrubbing kunde man småningom känna igen sig själv.

Snart gjorde Fylgia "styrbord dikt" och vände stäven mot norr. Vi anlöpte Dakar, vars befolk- ning hade ett ganska försvarligt inslag av svar- tingar. De var dock trevliga mot oss. Där be- sökte vi en djurgård, som hade representanter från hela Afrikas djurvärld. Nästa mål var Fun- chal på ön Madeira. I den staden dominerade de söta flickorna och det söta vinet. Man kun- de gå från vinkällare till vinkällare och man serverades gratis. Ville någon roa sig med att åka taxi, fick han hyra ett par oxar, förspända en släde och sen bar det av. Föga risk för tra- fikolyckor. Vi roade oss kungligt. Madeiras vin, sjungande töser och lunkande oxspann fick vi tyvärr alltför snart låta stå för en annan och nästa hamn blev Casablanca. Den stadens be- folkning bestod av en härlig blandning av värl-

Pingstutflykten

Annandagpingst företog f. d. lärare och elever från Gymnasiet i Hapsal en utflykt till Vaxholm och Bosön. Det var magister Adolffson, som först gav uttryck åt tanken, att vi ibland borde träffas och anordna någon liten utflykt. Alla som representanterna för de olika klasserna talade med var mycket positivt inställda till förslaget, och en vacker kväll satt ombuden för de olika årgångarna uppe på Kommittén och planerade. De olika uppdragen fördelades mellan klassrepresentanterna. En båt beställdes, det ordnades med mat, en regnförsäkring tecknades och inbjudningar utsändes. Vi hade väntat att vi till den 5 maj skulle ha åtminstone 100 anmälningar. Men, men... Om någon vill veta, hur det känns att ha garanterat rederiet sjuttiofem deltagare och så den 4 maj nödgas konstatera att endast tolv anmälningar inkommit, ska jag hjärtans gärna stå till tjänst. Men hur det nu var, så inkom dock till slut sjuttio anmälningar. Så återstod då bara att hoppas på vackert väder, trots regnförsäkringen. Naturens makter var också ganska gunstiga och 67 glada färdkamrater mötte upp på Nybrokajen, strax före klockan 8. Det blev några minuters dröjsmål med hänsyn till eventuella "sengångare", men en kvart över 8 begynte färden.

Mycket skulle kunna skrivas om själva färden. Om glädjen över att träffa gamla vänner — många träffades då för första gången i Sverige — och nöjet att lära känna nya kamrater, fästmän och fästmör till våra gamla bekanta. Eller man skulle kunna skriva om hur vacker skärgården är, när träd och buskar stå i den första vårgroen, som nyanseras av sol och skugga, allt medan vinden piskar vågorna till skum, som stänker över fören och brusande överröstar motordunket. Eller om sången och mandolinackompanjemanget. Och flickornas sura miner — och pojknas skadeglädje — när vi skulle bada bastu på Bosön, och damernas omklädningsrum var ockuperat av herrar.

Detta och mycket annat skulle man kunna skriva om, men jag vill inte söka snärja i ord den stämning, som vi alla kände, och som kulminerade, när Aga III styrde in i Nybroviken

dens alla raser. Ficktjuvar och storskojare av alla slag och dimensioner strök omkring på jakt efter byte.

Den sista utlandshamnen vi anlöpte var Cherbourg. Dit anlände vi den 4 mars. Allt verkade där så grått och dystert. Kriget hade lämnat fula spår efter sig. Vi blev dock väl mottagna och många kom ombord för att hälsa på.

Den 13 mars skönjdes Vinga fyr föröver och den västsvenska skärgårdens kobbar och skär hälsades av hundratals glada ansikten med breda solgrin. Länge kommer man att minnas söderns sol, palmernas sus, de mörkögda gracernas sång och gitarrspel.

Axel Talberg.

och i glansen av solens sista strålar över träd-kronorna i Berzelii park lade till vid kajen, den stämning, som tog sig uttryck i Modersmålets sång och spontana leven för "själen i det hela" magister Adolffson och slutligen, när vi lyckligt och väl återbördats till moder jord, för kaptenen och hela besättningen.

—//—

På förslag från flera håll beslöts att f. d. elever från gymnasiet i Hapsal skulle sluta sig samman i en kamratförening och tillsätta ett utskott med uppgift att även i fortsättningen ordna träffar av liknande slag, förslagsvis en varje år. Till medlemmar i detta utskott valdes fröken Ida Koinberg, syster Maria Lindström, ingenjör Lars Slät och fil. stud. Olle Lindström. Ännu är det inte bestämt under vilka former vi ska träffas härnäst, men utskottet ska låta höra av sig i god tid. Dess medlemmar vill för övrigt få reda på önskemål beträffande framtida sammankomster. Meddela dem fil. stud. Olle Lindström, Tellusborgsvägen 88, Stockholm. Det skulle vara intressant att veta, vad som saknades vid den här utflykten och vad som inte borde ha varit med. Det är ju meningen, att olika önskemål bland medlemmarna skall tillgodoses.

Utskottet har tagit till sin första uppgift att sätta upp en förteckning över alla, som gått vid Gymnasiet i Hapsal och alltså automatiskt är medlemmar i föreningen. Emellertid saknas några adresser. Det vore önskvärt, att utskottet fick denna uppgift beträffande följande personer: Irene Engman, Sven Freiman, Marianne Landberg, Axel Sandvik, Ingvald Vesterby och Mildred Vesterman. Är det någon, som inte fått inbjudan till utflykten och inte heller återfinns bland dessa "saknade", hoppas utskottet att vederbörande själv låter höra av sig.

Medlemskap i föreningen medför inga ekonomiska eller andra förpliktelser. Eventuella arrangemang bekostas som hittills genom särskild betalning för varje gång. Influtna medel kommer att redovisas i Kustbon. Som framgår av nedanstående tabell över inkomster och utgifter i samband med pingstutflykten, utgör den nya kamratföreningens samlade tillgångar f. n. kr. 3: 50, vilka insatts å sparbankskonto.

Inkomster:

67 avgifter à 12 kr.	804:—
Summa kronor	804:—

Utgifter:

Båthyra inkl. beställningsavgift 5 % ..	572: 25
Middag 67 personer à 2: 50	167: 50
Regnförsäkringspremie	50:—
Duplicering av inbjudan	10: 75
Saldo	3: 50

Summa kronor 804:—

Denna torra sifferuppställning får stå som slutvinjett till hela utflykten. Men inte som symbol utan som kontrast!

Tack allesammans för den här gången! Vi ses igen nästa gång!

Olle Lindström.

Kyrkoherde Karl Hammarin 50 år

Den 23 maj detta år firade kyrkoherde *Karl Hammarin* i Alsens församling i Jämtland sin 50-årsdag. Kyrkoherde Karl Hammarin (Nilsson) kom till Estland på hösten 1929. Under åren intill år 1935 var han verksam som kyrkoherde på Ormsö och ägnade sig då särskilt varmt åt sjukvården. Genom hans försorg kunde sjukstugan uppföras och inrättas. Åren 1935—1939 tjänstgjorde kyrkoherde Hammarin som kontraktsprost i S:t Mikaelsförsamlingen och svensk sjömanspastor i Reval. Under hans energiska ledning slutfördes kapellbygget på Nargö.

Kyrkoherde
Karl Hammarin,
Alsens, 50 år.

Ett betydande arbete nedlade kyrkoherden på inrättandet av ett lärum för svenska sjömän i Svenska kyrkans hus på Riddargatan 9 i Reval. Detta blev samtidigt ett hem för svenskar i Reval.

I juni 1939 lämnade kyrkoherde Hammarin Reval för att tillträda sin nuvarande befattning i Alsens församling. Estlandssvenskarna sända kyrkoherde Hammarin sina hjärtligaste lyckönskningar.

Det forna Reval och Sverige

I våras höll f. d. stadsarkivarien i Reval, professor Paul Johansen i egenskap av Svenska Institutets gäst i Stockholm en intressant föreläsning om årtalet för det forna Revals grundläggning och om förbindelserna med Sverige. Då man anser, att Reval grundades 1219, är det av stort intresse att notera, att svenskar omnämnas i Reval redan 1226, alltså före danskarnas ankomst. Ett bevis för att svenskar befunnit sig i Reval, redan innan danskarna kommo dit, vore staden Revals forna namn "Lindanisa", d. v. s. "Lindanäs". Ett annat bevis vore den stora likhet som stadsplanen uppvisar med städerna Visby och Novgorod från samma tid. Ett tredje bevis slutligen skulle benämningen på Olaikyrkan utgöra. Olof var i allmänhet under denna tid de skandinaviska sjömännens skyddspatron. För att bestyrka sina uppgifter visade prof. Johansen av honom själv förfärdigade planskizzer, i vilka han påvisade, hurusom staden Revals gamla torg i förhistorisk tid varit den medelpunkt, från vilken fem vägar strålat ut: en till Narva, en till hamnen, en till Hapsal och Pernå och två till Domberget.

Prof. Johansen, som är av dansk härstamning och nu under landsflykten från Estland tjänstgör vid Hamburgs universitet, har för avsikt att till hösten utge denna sin föreläsning i tryck.

ED. HASSELBLATT.

Från Hapsal

I år låg isen förhållandevis länge kvar i Hapsalviken. Regelbunden båttrafik mellan staden samt Nuckö och Ormsö upptogs först i april. Förbindelserna upprätthållas av fiskeriföreningen "Kalur" i Hapsal, och dess motorbåtar trafikera linjen Nuckö—Gamla hamnen fem gånger dagligen.

Expeditionstiden

på Kommittén för estlandssvenskarna, Tunnelgatan 23, Stockholm, är från och med den 1 juni 1948:

vardagar 9.00—16.00
lördagar 9.00—13.00.

Familjenytt

FÖRLOVADE

GÖSTA BÄCKMAN

och

MARIA SÖDERLUND

Reijmyra.

Ormsö.

Reijmyra den 30 april 1948.

VIGDA

JOSEF HJALMAR VIKTORSSON

och

ROSALIE MARIA STRANDSTEN
f. Stahl

Torshälla den 11 oktober 1947.

HARRY NILSSON

och

INGEBORG WESTERMAN

Frösön.

Rikull.

Frösön den 28 mars 1948.

FÖDDA

En DOTTER

Anna-Lisa och Anders Lindkvist
född Nilsson

S:t Eriks BB den 3 juni 1948.

FAMILJENYTT

FÖRLOVNING:

I Reijmyre den 30 april 1948 mellan rikssv. Gösta Bäckman och estlandssv., fröken Maria Söderlund från Ormsö.

I Stockholm den 1 maj 1948 mellan estlandssv. Alfred Stahl från Rikull och estlandssv., fröken Rebecka Sandsten från Rikull.

I Norrköping den 14 april 1948 mellan rikssvensken, furiren vid flygvapnet Erland Bror Svensson från Nässjö och estlandssv., fröken Karin Brunberg från Rikull.

I Hässelby den 20 september 1947 mellan estlandssv. Johannes Peterberg från Ormsö och estlandssv., fröken Elfrida Maria Lindblom från Ormsö.

VIGSEL:

I Visby domkyrkoförsamling den 6 december 1947 mellan rikssv., John Henrik Nordström från Visby och estlandssv., fröken Ellen Vikman från Rikull. Vigseln förrättades av domkyrkokommis- nister Nils Öberg.

I Spånga församling den 13 mars 1948 mellan estlandssv., Valentin Greisman från Nuckö och estlandssv., fröken Linda Aline Laanes från Nuckö. Vigseln förrättades av komminister Härdelin.

I Frösö församling, Frösön den 28 mars 1948 mellan rikssv., furiren vid Kungl. Jämtlands flygflottilj Harry Nilsson och estlandssv., fröken Ingeborg Westerman från Rikull. Vigseln förrättades av kyrkoadjunkt Åström.

I Torshälla kyrka den 11 oktober 1947 mellan rikssv. Josef Hjalmar Viktorsson från Torshälla och estlandssv., fru Rosalie Maria Strandsten, född Stahl, från Rikull. Vigseln förrättades av pastor Holger Abrahamsson.

I Åsens församling, Kopparbergs län den 17 maj 1948 mellan estlandssv., folkskolläraren Arvid Georg Nyman från Nuckö och rikssv., Anna-Lisa-Gunhild Nygren, född Pettersson, från Akeback, Gotland. Vigseln förrättades av komminister Tor Berghard.

I Husby—Rekarne församling den 16 maj 1948 mellan rikssv., förmannen Ernst Göte Trygg från Ärla och estlandssv., fröken Irene Lovisa Ribon från Nuckö. Vigseln förrättades av kyrkoherde Zetterqvist.

I Kumla den 6 mars 1948 mellan estlandssv. Elmar Soogna från Korkis och rikssv. Anna Helen Gunborg Andersson från Dädersjö.

I Hedvig Eleonora församling, Stockholm, den 28 maj 1948 mellan rikssv., direktör Lars Lindkvist från Stockholm och estlandssv., fröken Eva Westersten från Reval. Vigseln förrättades av komminister Arborelius.

FÖDDA:

Svea Margareta, född den 8 januari 1947 i Turinge, dotter till Rakel Grenfeldt, född Silfver, och Runar Grenfeldt från Rikull.

Margaretha, född den 26 februari 1947 i Enköping, dotter till Maria Stenberg, född Sandsten, och Voldemar Stenberg från Rikull.

Mati, född den 26 juli 1947, son till Salme Lepp, född Väravas, och Eduard Lepp från Hapsal.

Nils Göran Olof, född den 18 september 1947 i Stockholm, son till Britta Söderlund, född Blomberg, och Alfred Söderlund från Rikull.

Bengt Åke, född den 3 november 1947 i Stockholm, son till Linda Miralda Kärras, född Hallman, och Herman Kärras från Nuckö.

Jan Erik, född den 16 november 1947 i Stockholm, son till Lydia Mäele, född Berggren, och Oskar Mäele från Korkis.

Ida Edita, född den 24 januari 1948 i Stockholm, dotter till Elvine Edita Remmelgas, född Mattiesen, och Eduard Remmelgas från Nuckö.

Nancy Christina Maria, född den 2 februari 1948 i Uppsala, dotter till Rosalie Emilie Åkerblom, född Westerman, från Rikull, och Erik Gustav Reinhold Åkerblom.

Karin Marie-Louise, född den 18 mars 1948, dotter till Karin Gertrud Britt-Marie Lepp, född Darle, och Johannes Lepp från Hapsal.

Vane Martin, född den 18 mars 1948 i Huskvarna, son till Ellen Laosson, född Samberg från Korkis, och Ervin Laosson.

Mats Olof, född den 15 april 1948 i Stockholm, son till Gunhild Maria Nyman, född Lindqvist, och Elmar Nyman från Nuckö.

Sven Olof, född den 29 april 1948 i Märsta, son till Leida Lindström, född Toomelaid, och Herman Lindström från Nuckö.

Den 6 april lämnade

Marla Aman

vår krets,

sörjd och saknad av

MOR och SYSKON.

DÖDA:

Josef Stahl, född den 26 oktober 1873 i Rikull, avled den 7 september 1947 i Lidingö.

Mathias Söderholm, född den 27 maj 1886 på Nuckö, avled den 30 april 1948 i Katrineholm.

Fru *Alma Söderholm*, född Österblad den 25 mars 1899 på Nuckö, avled den 21 april 1948 i Katrineholm.

Änkefru *Maria Förberg*, född den 16 september 1868 på Ormsö, avled den 10 maj 1948 i Stockholm.

Johannes Engström, född den 27 april 1865 på Lilla Rågö, avled den 24 augusti 1947 i Arholma.

Änkefru *Katarina Hamnholm*, född Svahn den 31 augusti 1868 på Ormsö, avled den 28 januari 1948 i Partille.

Mathias Mitman, född den 12 januari 1884 på Nuckö, avled den 5 mars 1948 i Stockholm.

August Brandt, född den 7 maj 1891 på Nuckö, avled den 16 mars 1948 i Linköping.

Josef Hamberg, född den 6 februari 1868 i Rikull, avled den 27 mars 1948 i Stenkvista.

Vår älskade Mor, Mormor och Farmor

Mari Brandt

— f. Gineman —

Född den 26 september 1861 på Nuckö.

Död den 24 maj 1948 i Stockholm.

Djupt sörjd och saknad av

DOTTER,

*Svärdöttrar, barnbarn och barnbarnsbarn
Släktingar och Vänner.*

Sov i ro, Du kära mor,
Från all livets smärta.
Tack för all Din kärlek stor,
Ömma modershjärta.

Min älskade Make,
Vår kära Far, Farfar och Morfar

Josef Hamberg

född den 6/2 1868 i Rikull, avled den 27/3
1948 i Stenkvista.

MAKA.

BARN och BARNBARN.

Ett strävsamt liv har slocknat ut,
En flitig hand har domnat.
Din arbetsdag har tagit slut.
Målet för Din längtan här
Har Du hunnit — Jesus kär.

Min älskade Make,
Son, Far och Farfar

August Brandt

född den 7 maj 1891 på Nuckö, avled på
Linköpings lasarett den 16 mars 1948, läm-
nande oss i djupaste sorg och saknad.

LOVISA.

MOR. ARVID. EDLA. LINDA. HILDA.

Vad Du lidit ingen känner,
Ty Du själv Din börda bar,
Syntes glad bland Dina vänner
När Du kanske plågad var,
Tåligt bar Du själv Din börda
Genom livets kamp och strid.
Vi Ditt minne älska, vörda,
Vila nu i evig frid.

Vår älskade dotter och syster

Inga Luks

född 5/4 1935 i Rikull,
avled 7/3 1948 å Kolmårdssanatoriet.

Djupt sörjd och saknad av

FAR, MOR och SYSKON.

Ditt liv blev kort,
Din tid är slut.
Nu får Du evigt vila ut.

Marta Aman, född den 18 oktober 1898 på Nuckö, avled den 6 april 1948 i Nyköping.

Inga Luks, född den 5 april 1935 i Rikull, avled den 7 mars 1948 å Kolmårdssanatoriet.

Raivo Paidra, född den 7 juni 1903 Dorpats län, avled den 29 april 1948 i Linköping.

Mats Stahl, född den 7 januari 1862 på Rågö, avled den 5 januari 1948 i Söderåkra.

Johan Svärd, född den 25 september 1878 på Ormsö, avled den 6 maj 1948 i Husby-Långhundra.

Agneta Nyblom, född den 22 augusti 1894 på Ormsö, avled den 11 maj 1948 i Stockholm.

Min kära Make
Vår Far och Broder

Mathias Mitman

född den 12/1 1884 på Nuckö, avled den 5/3 1948 i Stockholm, sörjd och saknad av

MAKA.

BARN och SYSKON.

SLÄKTINGAR och VÄNNER.

Tänk när släkt och vänner alla mötas där
På den andra stranden, skiljas aldrig mer,
Prisa Gud och Lammet, som har köpt oss fri.
Sorgen flytt, morgon grytt uti himmelen.

Min älskade Make
vår käre Far

Raivo Paidra

född den 6/7 1903 i Dorpat, Estland, avled hastigt den 28/4 1948 i Linköping

I djup sorg och saknad.

MAKA och BARN,

Släkt och Vänner.

Solen har dalat, dagen är slut,
Stilla är klappande hjärtat,
Skönt är att vila från lidandet ut,
Somna från allt som har smärtat.

Josef Stahl

född den 26 oktober 1873 i Rikull, avled den 7 september 1947 i Lidingö.

Djupt sörjd och saknad av

MAKA BARNBARN.

Johannes, Rosalie, Maria, Ferdinand, Elvi, Leontine, Gottfrid, Leida, Armilda.

Fader, Du som slutat striden och till vila lagt
Dig ned,

Nu Du funnit har den friden, som ej denna
världen ger.

Allt bekymmer, sorg och smärta, som Dig följt
på livets stig,

och som sårat har Ditt hjärta, är för evigt
skild från Dig.

Dock vi önska ej tillbaka, vad Vår Herre
tagit har,

Gud ske lov med fröjd vi säga, återseendet
står kvar.

Vad jorden gömmer,
dock ej mitt hjärta glömmes.

Våra kära Föräldrar

Mathias Söderholm

född den 27/5 1886, avled den 30/4 1948,
och

Alma Söderholm

född den 25/3 1899, avled den 21/4 1948,

sörjes närmast av

ELMAR och ALFRED.

Släkt och vänner.

Saliga de som ifrån världens öden
Somna i Jesu Kristi tro i döden!
Herren skall föra deras själ ur nöden
Hem till sin glädje.

Sv. Ps. 577: 1.